

Издаје три пут у месецу на 1 табаку. Претплата се шаље напред уредништву. Неплаћена писма од нередовних дописника не-примају се.

ПАСТИР

За све српске крајеве стаје на годину 60 гр. или 6 ф. на године 30 гр. или 3 ф. на три мес. 15 гр. или 1 ф. и 50 новчића.

ЛИСТ ЗА НАУКУ И КЊИЖЕВНОСТ ДУХОВНОГ САДРЖАЛА.

Издаје и уређује РЕКТОР БОГОСЛОВИЈЕ ПРОТА НИКОЛА ПОПОВИЋ.

САДРЖАЈ: — Слово. — Духовна цензура. — О назорима. — Јавна благодарност. —

С Л О В О *)

Пракда возкышлетъ языкъ (народ),
умалютъ же племена грѣси, вели мудри
цар Соломон (Притч. 14. ст. 34).

Света хришћанска дужност скупила је нас бл. Хр. данас у овај дом божји, да Богу нашему од кога долази нам свако добро благодаримо и да му се молимо — да му благодаримо што је наредио провиђењем својим да пре 16 година данашњега дана дође на овај свет Милан Обреновић и да га затим узвиси на престол Господара Србског, и благодарећи да се молимо Господу Богу да продужи своју милост и Србском Господару и Србском народу.

Срећна, напредна и користна народу Србском управа Обреновића, зар да непокрене срца наша да јача и топлија осећања у срдачној молитви искажемо Свевишњему за ту милост што је народу нашем и земљи србској сачуван Обреновић IV.

*) говорено данас у саборној београд. цркви његовим високопреосвешт. митроп. србским г. Михаилом.

Знате бл. Хр. да је Господ Бог врховни господар и свега света, и свију народа, и свију држава. И почем је Бог преблаг, праведан, премудар и свемогућан; то му је и управа таква. Па зато он и недопушта да у његовоме царству грех погази и надвлада правду, да добродетељ буде сатрвена пороком, неваљалством, да незаконије потре законитост. Јер Бог као премудар свагда има начина да подигне правду и добродетељ, а као свемоћан неможе бити уздржан у својој премудрој управи никаким препонама.

Сетите се да и земаљски господари награђују верност и заслуге и појединих лица и целих области; па зар ће Господ Бог господар неба и земље, да одкаже награду људима, народима, државама? Преступање или вршење закона, побожност или развратност, добра или зла дела, која чини народ и којима се навикава држава неостају без добрих или злих посљедица по суду божијем. Пре се може догодити да поједина лица не добију овде на земљи награду или неискусе казни зато, што је за њих одређен још и други вечан живот, који ће настати после овога где ће се свакоме лицу по заслуги дати награда или изрећи каштига. Али народи и државе морају се још овде на земљи за добра, човечна и богоугодна дела наградити, или за зла и хрђава дела своја казнити, за своје врлине и напредак у добру утврђивати се, а за зла и нечовечна дела која чине штету човечеству рушити се и опадати. То им је осуда од божије правде, којој морају подлећи, јер на другоме свету неће бити поделења на народе и државе као што је сад на земљи; па зато се по својству божије правде и по законима божијег царства народи и државе награђују за добра своја дела, а за зла овде наказују, те потоме и видимо да правда подиже и усређава народе и државе, а грехови, неправда обара их и упропашћује.

Да се ово заиста овако догађа, збива, нека вас бл. хр. увери стара историја света, као историја разних народа.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Знаете да су Египћани били силан и богат народ, држава им беше јака и славна; али неправда и грехови, које чиняху вапијаше на небу и дозиваше страшну Божију правду на ову државу и овај народ. Халдејски и други источни народи цветаше и напредоваше, али где су данас? Праведан суд божи поништио је и њихово име и њихове државе због грехова и развратности њихове. А погледајмо на мали народ јудејски, како напредује и под Давидом и Соломоном поста непобедим, славан и срећан. Њега подиже благочестије, побожност, верност, усрећава га правда и богољубивост. Но зашто после видимо да и овај народ и његова држава пропаде? Зато, што одпаде од Бога, што њиме овладаше грехови, кои га најпре раздвојише, ослабише, понизише, бацише у робство, а затим растурише по свему свету. *Казни ћете своје одпадништво* (од Бога) *и разори ћете пакост твоја*, говораше пророк Јеремија народу јудејском, па се ето сва пророчка претња извршила и одпадници носе на себи печат гњева Божијега и своје пакости. Дакле, вера и побожност подижу и мале народе, укрепљујући њихов дух, њихову моралну снагу, а нечестивост, неверство, развратност, одпадништво обарају и велике државе и народе по вечним законима свете Божије правде.

Вера снажећи дух човечији облагорођава његову нарав, обучава га и утврђује у љубави, која је највиши степен савршенства; а где је ослабила вера, тамо је пао и морал, тамо се шире неваљалства, нема једнодушности и слоге, нема верности и чесности, тамо и просвета ово поштовано средство за срећу и напредак народа, постаје због хрђавог, нечестивог правца, оруђем за јаче кварење, растројство и рушење.

Да би се ваше добре жеље које негујете у своме срцу испуниле за срећу народа србскога, загрејте бл. хр. своју душу богоданом светом вером, зарадујте небо своим побожним хришћанским живљењем, па се молити Господу Богу за владатеља и државу србску од срца искрено; јер ако би *

се молили само спољно, а не и унутрашње, срдечно, онда би посведочавали да наша земаљска држава нема тесне свезе с небесним царством божим, те због тога она и не може да добија ни небесну помоћ, ни духовну снагу, која би утврђивала биће њено.

О, како је тешко и немогуће да обстане народ и држава, кад срца људска обузме ладноћа, немарност за веру и побожност, кад старешине и подчињени почну преступати закон божи и газити установе божије цркве; јер се тада не поштује ни заклетва, ни верност, ни честност, те се због тога и раскида онај сајуз који везује све силе друштва, слаби и губи се она тврда морална свеза тела с главом државном!

Сетите се бл. хр. да нечестиво живљење поремећава и човека, јер тада његова воља, његов разум није у стању да заустави беснило страсти, ни да ограничи телесне жеље, поремећава и обштине и доводи у растројство државу нередом и преступљењима. Тада онај који није освећен ни позван црквом заузима место учитеља вере, порађа се тежња за господством, а напушта се труд, себичност постаје главни покретач свију радова и поступака, па се због тога државно тело неуредно и неправилно креће, често зауставља, квари, опада и руши. И неће ли се тада у служењу држави и владатељу предпостављати лична корист, државној и отечественој користи? Неће ли се тада жртвовати отечество и народ пре личности, него ли што ће се личност приносити на жртву отечеству?

Послушајте бл. хр. унутрашњега сведока и судију своих дела, а то је савест ваша, послушајте је као судију правде, истине, добра и зла, па ако кога кори савест што чини грехове, који растројавају и збуњују друштво, заустављају напредак државе српске, нека тај придружи молитви покајаније, а покајанију исправљење како би добили од правде божије награду за своју родољубивост или помиловање од милости божије за своје исправљење.

Оваким поступцима, оваким делима побожности, реда, слоге, пожертвовања, верности и оданости прославимо данашњи дан, оваком изјавом благодарности поднесимо Господу Богу угодан дар, оваком молитвом призовимо божију милост и божију благодат благоверном књазу нашем Милану, да под заштитом божиом напредује он у вери и побожности, у телесноме и душевном своме развићу, да милост божија уздиже народ србски и крепи државу његову, у којој да влада правда, истина, побожност, љубав, слога, честитост, законитост, што крепи и утврђује народе и државе! Амин.

Духовна цензура.

(Продужење.)

Ако би *потпуна слобода* унутрашњег убеђења одиста била шкодљива у предметима вере, као што многи говоре и мисле, и ако би чистоћа вере и светиња цркве одиста имале нужду, да их ко од споља брани, да држава иде на руку једним религиозним мњењима а друга да их гони: то у таквом случају изашло би, да би слава цркве у толико расла, у колико би државна снага била јача, те јаче и снажније ограничила слободу говора и мисли. Али у ствари то иде сасвим другаче. Јер баш у Риму, где предшественици ап. Петра достигоше неограниченог господарења, црквене злоупотребе превазиђоше сваку меру. У средњим вековима римска црква достигла беше до највеће снаге и силе спољашње, но баш у то исто време паде морално тако, да горе није могло бити. Представници цркве и различни сектатори као да се измењаше својим улозима. Ваљденци, који су тако јако гоњени за своја религиозна мњења и који су једва тек чувени били само због тога, што су се усудили *читати виблију*, стајаху ближе к хришћанству него папа, који издаваше себе за намесника христовог и с мачем у руци

заштићаваше јеванђеље. Сва историја Реформатора до реформације па и самих реформатора XVI. века (негледајући на то, што је противположне партије изношаху као крајњу заблуду ума људског), врло често наводише читаоце на питање: ама шта има у том учењу, што би било јеретическим, па ма да се оно није никако слагало с интересима Рима? Читати библију, свршавати службу на језику, који је поњатан народу, недопуштати да се човек може спасти само једном купљеном *индулгенцијом папском*, служити не папи и кардиналима већ Богу и притом духом и истином — може ли бити да ту има јереси? Учење већине тако званих Реформатора до реформације било је у главnome тако, а не другојаче, а међутим њих гонише, спаљиваше (као н. пр. Хуса) *и то све корсем у име праве вере и светости цркве*. А јели потребно доказивати, да се све ово радило не у име оне цели на коју они указиваху и не ради тога да се узвиси прavoта вере и светост цркве, већ једино зато, да се узвиси ауторитет папства, *па макар то било и на развалини саме цркве*. И ако су нужни за ово докази, то неуклањајући се од дела можемо пружити прст на онога истог папу, који је завео књижевну цензуру. И заиста, би ли могао ко и помислити, да је папа Александер VI. установио цензуру баш зато, што је имао на уму да њоме одржи праву веру и светињу цркве? Само дело објасњава себе далеко краће и простије. Кад се у Флоренцу разлежаше грозно слово Јеронима Савонароли и без сваког страха јавно стаде да изобличава пороке ондашњег духовенства а нарочито папе Александра VI: то у место да се овај господин поправи, он нађе да је лакше и згодније одредити комитет, који ће исправљати и забрањивати издавање књига. Јеванђеље јасно говори: „*Зар може ко набрати грозјећа са трна, или смокава са рече*“? Па тако ти је исто и овде с овом установом папском. Баш зато, што је ова цензура установа таквог неваљалца, — па то једно било би доста, кад баш

не би било других доказа, да се човек посумња у користи и достојанству те установе? Но ми морамо разабрати то питање мало подробније.

IV.

Кад се већ заведе цензура, клирици објавише, да је наступио за цркву златан век, кад ће све, што је спасоносно, благочестиво, похвале достојно и богоугодно, бити сачувано, одгајено и приумножено за будуће векове; а све што је противно, и што је ма' с које стране шкодљиво по веру и цркву, изгладити, пресећи, уништити у самом корену пре, него што испољи своју злу и отровну клицу, — кад ће кукољ и паламида из чисте њиве божије, бити почупана из корена, а остати права и чиста пшеница, па тако без икакве сметње и боље и брже растити и обилнији плод доносити.... И ово они рекоше и одневаше у 1501-вој години, а у 1517-тој години јавља се против Рима Лутер, а у исто време с њим и Цвинглије, па мало за тим и Калвин, и одма одпадају од јединства римске цркве Ђерманија, Швајцарска, Енглеска, Шведска, Норвешка и др.; одпочињу се ужасни ратови, који трајаху стотинама година и оставише дубоке трагове хрђавих посљедица и до данас. Ми немислимо са овим рећи, да је цензура била узроком реформације; за наш посао довољно је да тим докажемо, да цензура није оправдала оно, што се од ње очекивало, да она није узвисила благостање цркве, није уништила кукољ, није била у стању да сачува јединство цркве нити да устави поток сумња, које су биле противне Риму, већ напротив још у већој мери и сама послужила цели сасвим противположној. А кад би у XVI. веку господарила пуна слобода мисли и говора, то опасност претила би само Папи и његовим кардиналима; а у ствари неби било баш ни за њих никакве опасности: они би само били приморани да поступе друштвеном мњењу и да униште оне злоупотребе, којима су вре-

Ћали религиозно осећање друштвено. А о вартоломејској ноћи и о тридесетогодишњем рату, — ту не би било ни спомена. Само прекомерна стега, и разне инквизиције терају људе да се решавају на све. Кад човека доведу подобне прилике до тога, да он прешав преко моста, разваљује сам својом руком мост, да се не може натраг повратити ако недостигне своје цељи, тада, — и само тек тада, готов је он и да спали какву хоћеш папску буду (наредбу) па и да седне између два бурета напуњена барутом и с запаљеним фитиљем у руци као на прилику Јенглез Фокс. При слободном говору и мисли на западу јевропе много и много било би исписано хартије и потрошено мастила, а не би се јавило то раздвојење у цркви, које би по свој прилици узело још шире размере, да нису с једне стране и сами реформатори ослабили у међусобној својој препирци а с друге стране и сама римска црква непредузела лепши и бољи правац.

Сва доцнија револуција на западу јевропе, Француска у XVIII. веку, и Шпанска у 1821. год. Талијанска у продужењу целог овог века, Француска у 1830. и 1848. год., изазиване су биле нарочито тиме, што се чинио притисак у слободи мисли и говора. Примечанија је достојно овде то, да је револуционарна философија XVIII. века својим првоначелним происхођењем и развићем обвезана јенглезима. Лиатитудинаризам, деизам и натурализам никоме и научно бише разрађени у јенглеској а не у Француској. А зашто и одкуда то? Зато што там, поред ширег закона о слободи мисли и говора, могаху људи мирним путем доћи до оног до чега се француски ум, под притиском језуитизма и апсолутизма, морао докопавати борбом и ломљењем, па често и револуциом. Ово није само наше мњење. Ово потврђују и они црквени писатељи, који су строго одани интересу цркве, као на прилику Гизлера. Код њега могао би радо-

знали читаоц наћи још и то, да он гледа с те тачке гледишта и на оне доцније револуције, које се изродише на западу Јевропе. (Свршиће се.)

О назорејима.

(Продужење.)

О причешћу.

II.

Вечеру господњу свршују назореји ломљењем хлеба квасног који представља тело, и проливањем вина*) у место крви Христове, али исповедају да се тај лебац и вино претвара у само суште тело, и истину крв Христову. С благодарним молитвама благословљен лебац у танка парчад изрезан, раздаје онај члан дружине осталима, који подпуно поверење целог збора ужива, и кога збор ради вршења светих дела — на време — избере. После леба присутни се и вином причесте. Само се они причестити могу који су крштени, а почем децу малу не крсте, зато се мала деца и непричешћују. Оне, који се за крштење спремају називају „катихуменима,“ и тима не само да је забрањено прићешћивати се него ни при раздавању освећеног леба и вина несмеју присуствовати. Причешће служи на спасење само праведним и добродјетелним људма, напротив грешним и недостојним служи оно на пропаст. — Из довде наведеног може сваки разборити читалац овог цењеног листа видети, да су назореји и овде одступили од Христа и његове свете установе, и да несвршују ову свету тајну по заповести небеског учитеља. Против материје тајне ове немам ништа приметити, јер и наша света црква по примеру Хр. Сп. употребљују квасан лебац и вино црно — шилер — али

*) Вино мора бити црно.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

што се тиче форме, саме суштности тајне, и строитеља, имам приметити назорејима, да су они сасвим на кривом путу, и да несвршују ову свету тајну по примеру Христовом. Почем немају освећеног строитеља нити је свршују по оној форми коју је Христос оставио својим посљедоватељима, нити напоследку верују да се лебац и вино после освећења претвара у суште тело и крв Христову, зато се и ова њина тако названа „вечера Господња“ не може назвати тајном, као год и њино крштење што није тајна, они дакле поред свега тога што примају две тајне, т. ј. крштење и причешће, у ствари немају ни једну. — Какав појам има наша св. црква о св. Евхаристији? Ст. Евхаристија т. ј. тело и крв Христова под видом леба и вина превазилази све друге тајне, јер она саједињава верне са самим Ис. Хр. и отвара вернима врата рајска; у њој се излива свака благодет божја на верне, и њу нико други осим правилно рукоположеног свештеника вршити не сме. Друго, ова се тајна мора на пристојном месту вршити и никако без антимиаса; свећеник мора пазити на просфоре и на вино, просфоре морају бити од чисте шенице и квасцом умешене, а вино чисто и од грожђа.

Свештеник мора у проскомидоји усути мало воде у вино, по речма св. Јована: „единз отъ воинъ копїемъ рѣбра емъ прободе и авїе изыде кровь и вода.“ (Јов. гл. 19.) — У онај пар, кад служећи свештеник рекне: „низпосли дѣха твоего святаго и т. д.“ — „И сотвори убш хлѣбъ сей честное тѣло Христа твоего, а еже кз чаши сей,“ и т. д. и на последку кад то трећи пут рекне: „преложивъ дѣхомъ твоимъ сватимъ,“ онда се лебац и вино претвара у само суште тело и крв Христову наитијем светог Духа. Назорејци веле да се лебац и вино благодарним молитвама добродјетелног и од збора изабраног лица освећује, и да онда предстаља тело и крв христову, а неверује да се лебац претвара у само суште тело а вино у истину крв Христову.

Наравно назореїцима је то непоњатно, од куд се може лебац у савршено тело, а вино у праву крв изменути? Они су налик на јудеје који тако исто као и они немогоше својим скученим и светом јеванђелским непросвећеним умом поимити силу и величество Божије, они немогоше себи и столковати речи Христове, кад им је Христос једном рекао: „азъ есмъ хлѣбъ животный иже съедъши съ небесе: аще кто снѣсть ѿ хлѣба сего, живъ вѣдетъ во вѣки, и хлѣбъ, егоже азъ дамъ плотъ моя есть, уже азъ дамъ за животъ мѣра. Они се чудише и овако говорише: „како нам овај може дати тело своје да једемо: „Прохѣсз же междѣ собою жидове глаголюще какъ можетъ сей намъ дати плотъ свою асти? (Јов. глав. 6. зач. 23.) И ви се дакле назорејци чудите и питате како може лебац и вино претворити се у само тело и крв Христову. Чувственим очима и после освећења видимо ми лебац и вино, али очима вере наше гледамо ми истинно тело и крв Христову, по речма самог Спаситеља: „сѣ есть тѣло мое; и опет: сѣа есть крокъ моя.“

Даље почем и сами назорејци признају да причешће само добродјетелним и на пут прав обратившим се људма на спасење служи, зато је наша света црква и установила тајну покајања, коју назорејци немају! И оваје тајна основана на речима Христа господа „имже одпустите грѣхи одпуститѣся им, и имже держите держатѣся; Мислим да ће из доведе наведени истинити доказа из светог писма, сваки увидити да су назорејци изврнули науку Христову, и да су они врло далеко од Христа, макар да се они посљедовањима Христовим називају.

Сад ћу коју о самом строицелу како крштења тако и причешћа да прозборим, па ћемо опет један доказ имати, да су назорејци од Христове цркве врло далеко, и да они немогу никакве тајне имати. Код њи као што смо видели, сваки добродјетелан и богобојазљив човек који поверење збора стече, како крштење, тако исто и причешће, и остале

службе вршити може. Они дакле одбацују тајну свештенства, и тиме се очито противе Христовој светој установи. Свештенство је по учењу наше православне цркве двогубо, духовно, и тајанствено. Духовни свећеници су сви православни Хришћани, као што св. ап. Петир сведочи: „кѣ же родъ избранъ, црковое сщение, азѣку сватъ, люди шбновленіа.“ (Собор. пос. Петров I. Гл. 2. ст. 9) а то исто посведочава и св. Јован у Апокалипсису говорећи: „заклалсѣ, и искѣпилъ еси Богѣ насъ кровію тѣкоу, ѿ всакаго колѣна, и ѣзыка, и людеѣ, и племенъ, и соткорилъ еси насъ бѣки нашемоу црѣи и Герей.“ (апок. гл. 5. ст. 9.) усљед овог духовног свећенства дужан је сваки правос. Хришћанин сваковремене беде и невоље Христа ради подносити, Богу се молити и Богу непрестано и срцем и душом служити, по речма св. ап. Павла: „молю касъ братіе штедротами божіи ми представите тѣлеса ваша жертвѣ живѣ стѣ, богогодноу богови словесное служеніе ваше.“

Сам Христос спаситељ богочовек, цар неба, и првосвешеник по чину мелхиседекову установио је тајанствено свештенство, избравши 12 апостола, и наложивши њима проповедати целоме свету истину веру и наду спасења, рекавши њима: „Шедше научите вса ѣзики љчаше ихъ бласти вса елика заповѣдахъ вамъ (мат. гл. 28.) У педесети пак дан после узнесења свога послао је Ис. Хр. и Духа светог на избране апостоле и тиме даде власт и силу апостолима, учења, и свештенодіејства. У старом завету беіаше празнован празник педесетнице за спомен синаіског законодавства, а у новом завету постала је педесетница торжествени празник, одкрића власти и силе, која је апостолима на тај дан дана била. Ома после овог свечаног дана разсеіаше се апостоли по целом свету проповедајући живо слово божіе и крстећи све народе. Апостоли су дакле од самог Ис. Хр. постављени били за тајанствене свећенике Христове, а ови опет полагањем руку и молитвама рукополагаше свугде, де је нужно било

своје прејемнике, ради проповедања слова божіега и свршавања тајни. А да су апостоли зајста рукополагали Епископе и свештенике сведочи св. Іев. и ап. Лука у діііаніу ап. глава 8. говорећи: „Тогда возложиша рѣцѣ на на, и прііаши дѣха святаго.“ Христос спаситељ іе апостолима рекао: „Шедше наѣчите вса азики,“ апостолима іе іединима дао власт решити и везати грехе по речма св. Іеванѣлііа. Ђлика аще разрѣшите на земли, будутъ разрѣшена на небеси;“ апостолима іе на таіноі вечери своіоі Христос рекао: „сіе творите вѣ моє воспоминаніе.“ Апостоли су дакле ти таіанствени свећеници коіи приміше власт од самог Христа проповедати слово божіе, и вршити таіне; а почем су апостоли рукополагањем сву власт коіу су од Христа примили, своіим прејемницима предали, зато іедини само правилно рукоположени свећеници таіне свршавати могу, а нико други. Таіанствено іе свећенство установлење божіе, и несме сваки богобоіазлив и добродетелан човек вршити дела свештеничка, само они могу свештена дела свршавати коіе Бог на таі узвишени чин позове; ти смеду проповедати и крстити и остала свештена дела одправљати по речма св. апостола: „никтоже себѣ самз тѣю честз прііати можетз, токмо звани отз Бога.“ А да зајста несме сваки жртве Богу приносити, и да за то дело мораіу бити лица самим богом избрана уверава нас и Дух свети у діііану апос. гл. 13. говорећи: „отдѣлите ми варнаѣ и савла на дѣло, на неже призвахз ихз. Тогда постихше сѣ и помолихсѣ, и возложише рѣки на та отпѣстиша ихз.“ Из ових речи самог Духа божіега видимо да іе сам Бог Варнаву и Савла за таіанствене свећенике своіе избрао, и да су тек после рукоположења примили власт проповедања и таінодіієства. Само дакле од Бога избрана и правилно рукоположена лица имаіу власт чинодіієствовати, а не звана од Бога, и по установи апостолскоі нерукоположени ни под коіим начином несмеіу свештенодіієствовати. Ево вам іасна доказа, ви назови по-

слідоватељи Христови, да други несме таїне свршавати осим свештеника! Ви називате себе посљедоватељима Христовим а установе његове неслушате, и тако по тами и заблуди лутајући, вређате створитеља света, безчастите име оног, коїе ви привидно поштуїете. Ви велите да іе вера ваша основана на новом завету! А Христос у новом завету даїе ученицима и чрез њи њиним посљедоватељима епископима и свештеницима власт чинодіеїства'м свршавања таїни! У новом завету шаље Хр. ученике своїе на проповед у новом завету даїе им власт одпуштати и везати грехе, у новом завету установљава таїну причешћа, а апостолима и њиним посљедоватељима т. і. епископима и свештеницима вели: „сіе творите кз мое коспоминанїе!“ Ником дакле осим свештеника ником па ни самим анђелима ниїе дозвољено претварати лебац и вино, у истино тело и крв Христову; па почем ви немате таїне свештенства ви неможете имати ни таїну причешћа. (Наставиће се.)

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Да би се исплатили трошкови, кои су учивњени око поправке манастира Грнчарице у окр. крагуїевачком, братство овог манастира позвало іе парохїане парохїе іарушичке у истом округу, 4. Јула тек. год. у гости, те да том приликом манастиру по могућству што приложе; и од ови у манастир горњег дана дошавши, приложише истоме у готовом новцу 112 ₰ и 58 гр. чар. и то:

Из Г. Јарушица.

Г.Г. Љубисав Поповић свештеник 180 гр. Алекса Домановић IV. кл. учитељ 140 гр. Алекса Поповић ђак и син г. Љубисава, Милоїе Лазаревић кмет, Павле Домановић, Дмитриїе Домановић, Продан Илић, Милвиа Обрадовић, Миїаило Томић, Јеремїа Павловић, Ранко Дмитрїевић, Данило Ђирић, Марко Домановић, Глигорїе Ђирић, Живан Николић, Милан Радовановић, Никола Илић, Никодїе Веселиновић, Марко Мирчетић, Ђорђе Радовановић, Давид Томић, и Јефрем Милетић сваки по 1 ₰ ћесар. даље Никодим Милосављевић

66 гр. Лука Илић 54 гр. Риста Михайловић 62 гр. Јосим Мирче-
тић 64 гр. Павле Јовановић 30 гр. Марко Ђорђевић 30 гр. Андреја
Миловановић 64 гр. Стеван Живадиновић 44 гр. Јован Ђорђевић
34 гр. Мијаило Живановић, Василије Богојевић, Никола Милосав-
љевић и Петко Ђорђевић сваки по 20 гр. чарш.

Д. Јарушца.

Г.Г. Аксентије Цветић 120 гр. Јован Стефановић 100 гр. Ата-
насије Милетић 80 гр. Богосав Рашковић и Неша Дамиановић по 64
гр. Цветко Јовановић 61 гр. Лазар Петровић, Петар Јефтић, Милош
Стефановић, Петар Костић, Марко Цветић, Миленко Стефановић Је-
лјасије Милосављевић, Сретен Лазвић, Јован Лазвић, Радоје Милова-
новић и Илија Степановић сваки по 1 ₪ ћесарски даље Атанасије
Трифуновић 35 гр. Стеван Лазвић и Ђорђе Лазвић по 40 гр. Зучић
Цветић и Тоша Степановић по 10, а Сима Костић 8 гр.

В. Крчмара.

Г.Г. Милутин Живановић 2 ₪ ћез. Јован Срећковић 100 гр.
Јевта Благојевић 70 гр. Илија Петровић 63 гр. Мијаило Пауновић,
Лаза Цукић, Срећко Радовановић, Петар Милутиновић, Петар Жи-
вановић, Сима Дамиановић, Милутин Ђорђевић, Урош Ђорђевић,
Марко Срећковић, Миленко Антонијевић, Мијаило Илић, Срећко Ни-
колић, Милвија Срећковић, Стеван Димитријевић, Сима Гавриловић,
Радован Стевановић и Радован Павловић сваки по 1 ₪ ћес. Благоје
Ђорђевић 64 гр. Петар Стојковић 54 гр. Вићентије Вулићевић 43
гр. Мијаило Стојковић, Ђорђе Оташевић, Лука Томић, и Јаков Шинтер,
сваки по 40 гр. Глиша Марковић 20, Тоша Обрадовић 18, Павле
Миловановић 14 и Никола Стојков 4 гр. чарш.

М. Крчмара.

Г.Г. Марко Младеновић 70 гр. Милан Радоичић 66 гр. Милосав
Милошевић, Лазар Обрадовић Петар Поповић, по 64 гр. Павле Ву-
ловић, Давид Милосављевић Милован Стојановић и Милосав Мијаи-
ловић по 1 ₪ ћес. в Милутин Срећковић 10 гр. чар.

Губереваца.

Г.Г. Мијаило Обрадовић 70 гр. Петар Антић и Атанасије Пе-
тровић по 64 гр. Урош Станковић 62 гр. Гаврило Филиповић, Ма-

и іло Првуловић, Јован Николић, Милош Миловановић, Јован Стефановић, Матеја Матић, Милоје Симић и Милан Милетић по 1 ₯ ћес. Гаврило Живановић 47 гр. Тимотије Стефановић и Милош Николић по 44 гр. Јевгеније Пантић, Настас Ивановић и Ђорђе Симић по 41 гр. Милаило Васић 40 гр. Марко Никић, Милаило Јовановић и Дмитрије Јовановић по 20 гр. и Јован Шваба, пинтер 12 гр. чар.

На овом родољубивом дару, братство поменутог манастира поред уредне молитве к Богу, изјављује дароватељима и пред светом искрену благодарност.

Живко Ђарковић земљод. и марвени трговац из Бискупља ср. рам. окр. пожар. прилаком освештања своје нове куће 3. Јуна тек. год. поклонио је цркви Нимничкој 20 ₯ ћес. откупивши с истима један сребрн крет који је пре неког времена за цркв. новце купљен био. Свештенство поменуте цркве поред уредне молитве и јавно му пред светом благодари.

Цркви нашој (Буковичкој) у срезу Подгорском окр. ваљевском, имали су доброту приложити:

Вукосав Ђосић трговац из Ваљева, једну плацаницу у вредности 1 ₯ ћес.

Јован Крунић и Д. Лазаревић, из Д. Буковице један покривач на частну трапезу у вредности 6 ₯ ћес.

Милаило Милосављевић из Стапара једну одежду у вр. 4 ₯ ћес. Максим Милинковић из Гор. Буковица један епитрахил у вредности 3 ₯ ћес.

Милош Крунић и Симон Тимотић из Д. Буковице, једну одежду у вредности 4 ₯ ћес.

Недељко Марић из Беомудневиће једне наруквике у вр. 2 ₯ ц. Ненад Груић, из Беомудн. један појас у вредности 1 ₯ и 30 гр.

Свештенство цркве буковичке поред уредни молитава, које узноси всевишњем за спасење и срећу ових дародатеља и њихове породице — јавно им благодари.

Свештеници буковички

Јак. и Спас. Протић.